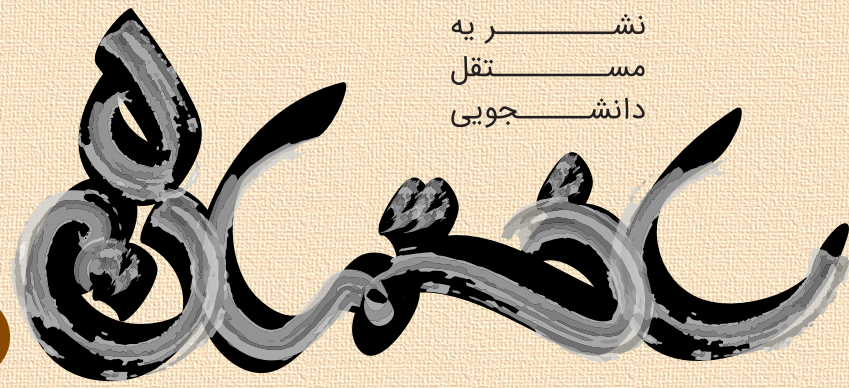

سردبیر و صاحب امتیاز : آگاه
مدیر مسئول : محمد مهدی آگاه
تیم تحریریه :
امیر نظری
محمد حسین شوریده
فاطمه نوع دوست
محسن دهقانی تقی

نسخه شماره 7

شهریور ماه 1404

سلامی از طرف ما

نسخه هفتم؛ هنوز ایستاده ایم

باز هم آمدیم... باز هم با همان قلم‌های شکسته، اما اراده‌های استوار
این شماره هفتم است؛ عددی که خودش حرف می‌زند. هفت بار تلاش کردیم، هفت بار ایستادیم و هفت بار
صدایمان را به گوش شما رساندیم.

این بار هم مثل همیشه، در کنار شما هستیم تا از دغدغه‌هایمان بگوییم: از آنچه باید تغییر کند و از آنچه باید بماند
با عشق و قلم
تیم تحریریه — ساختمان شماره ۵

وحدت

وحدت اسلامی به معنای یکی شدن مذاهب نیست. این وحدت نه شدنی است و نه منظور داعیان
این وحدت است. وحدت به معنای نادیده گرفتن اختلافات و شیعه شدن سنی، یا سنی شدن شیعه
نیست.

مقصود از وحدت اسلامی همبستگی مسلمانان و اتحاد پیروان مذاهب گوناگون با وجود اختلافات
مذهبی، در برابر دشمنان اسلام و بیگانگان است.

معنای صحیح وحدت شیعه و اهل سنت این است که با توجه به این که بین دو مذهب مشترکات
بسیاری است، دو گروه باید بر محور این مشترکات به هم نزدیک شوند؛ برای حفظ و تعالی اسلام
با همدیگر همکاری و همیاری داشته باشند؛ چرا که هر دو دشمن واحدی دارند. دشمنان اسلام،
دشمنان هر دو مذهب هستند. در برابر این دشمنان و برای جلوگیری از سوء استفاده آنان از
اختلافات باید در مقابل آنها بر وجوه اشتراک خود تکیه کرده، تا بتوانند بر دشمنان اسلام که دشمن
مشترک شیعه و سنی هستند، از خود دفاع کنند.

شیعه و سنی، قرن‌های طولانی است که در مسائل گوناگون اختلاف نظر دارند و این امر، گاه از
سوی فتنه انگیزان مایه گسست‌ها، بلکه نزاع‌های فراوان در تاریخ شده است و بی‌گمان، یکی از علل
ضعف مسلمانان در حال حاضر در برابر هجمه استعمار غرب، همین امر بوده است.

شیعه و سنی هر دو مسلمان و در اعتقادات، احکام، اخلاق و ... دارای مشترکات زیادی هستند، البته
اختلاف هایی هم دارند که انکارشدنی نیست، اما این اختلاف ها نباید منجر به خصومت و دشمنی
شود و به اساس اتحاد و برادری اسلامی ضربه وارد سازد.

کروچنده یا کرانچی؟

گاهی که به کارهای فرهنگستان زبان و ادب پارسی نگاه می‌کنم، احساس می‌کنم این بزرگواران به جای
پاسداری از گنجینه‌ی گران‌قدر زبان پارسی، انگار در یک مسابقه‌ی استندآپ کمدی شرکت کرده‌اند و
هدفشان خلق خنده‌های از ته دل است! انگار نه انگار که وظیفه‌شان حفظ اصالت و شکوه این زبان
کهن است؛ خیر، ظاهراً مأموریت اصلی‌شان این است که با ابداع واژه‌هایی عجیب‌وغریب و بی‌مصرف،
در این روزگار پر از چالش و با دلار سربه‌فلک‌کشیده، لبخندی بر لبان ملت بیاورند.

این بار هم فرهنگستان، با افتخار تمام، واژه‌های «کروچنده» و «کروچندگی» را از آستین خود بیرون
کشیده و به‌جای «کرانچی» و «کرانچینس» انگلیسی به ما هدیه داده است! حالا شما تصور کنید در یک
کافه‌ی شیک، وقتی گارسون با اعتمادبه‌نفس می‌پرسد: «چیزی کروچنده میل دارید؟»، شما چه باید
بگویید؟! آیا باید با جدیت پاسخ دهید یا وسط منو از خنده روده‌بر شوید؟

این واژه‌ها انگار از یک کتاب طنز علمی-تخیلی آمده‌اند، نه از یک نهاد رسمی که قرار است زبان پارسی
را زنده نگه دارد.

البته که این اولین شاهکار فرهنگستان نیست! یادمان نرود که پیش‌تر هم واژه‌هایی مثل «درازاویز
زینتی» یا دیگر عجایب لغوی به ما عرضه شده‌اند. این واژه‌ها آن‌قدر غریب و دور از کاربرد روزمره‌اند
که گاهی فکر می‌کنم شاید فرهنگستان یک بخش مخفی برای سرگرمی مردم دارد که شبانه‌روز مشغول
خلق چنین جواهراتی است! حالا دیگر فقط منتظریم ببینیم دفعه‌ی بعد چه کلمه‌ی خنده‌داری از این
کارگاه خلاقیت بیرون می‌آید؛ شاید چیزی مثل «چرخ‌پر خان پرتابی» برای فریزری یا «غرغره‌ساز آوایی»
برای میکروفون.

مشاهیر

در یکی از روستاهای توس، مردی زندگی می‌کرد که نه سپاه داشت، نه ثروت؛ تنها سلاحش قلم بود و عشقش به ایران. نامش ابوالقاسم فردوسی بود

او در دوران سقوط هویت ایرانی پس از حمله اعراب، تنهایی به میدان رفت تا زبان فارسی و فرهنگ کهن ایران را از فراموشی نجات دهد. سی سال
از عمرش را پای شاهنامه گذاشت؛ کتابی که با وجود همه فشارهای سیاسی و فقر، هرگز تسلیم نشد که
قلم از نوشتن آن بردارد.

فردوسی به ما ثابت کرد که یک نفر می‌تواند دنیا را تغییر دهد—حتی اگر فقط با کلمات مبارزه کند.

امروز، هر بار که واژه‌ای فارسی به کار می‌بریم، بخشی از روح شاهنامه در آن جاری است.

شعر

ندانی که ایران نشست منست

جهان سر به سر زیر دستِ منست

هنر نزد ایرانیان است و بس

ندادند شیر ژیان را بکس

همه یکدلانند یزدان شناس

به نیکی ندارند از بد هراس

دریغ است ایران که ویران شود

کنام پلنگان و شیران شود

چو ایران نباشد تن من مباد

در این بوم و بر زنده یک تن مباد

همه روی یکسر بجنگ آوریم

جهان بر بداندیش تنگ آوریم

همه سربسر تن به کشتن دهیم

به از آنکه کشور به دشمن دهیم

کتاب راه

رویای نیمه‌شب؛ روایت عاشقانه‌ای از دختری شیعه و پسری سنی»

ایام مبارک هفته وحدت، فرصتی است تا با معرفی رمان «رویای نیمه‌شب»، نگاهی به داستانی
عاشقانه و تأثیرگذار بیندازیم که با قلمی روان و دل‌نشین، پیوند عشق و وحدت را به تصویر می
کشد. این کتاب، نوشته‌ی حجت‌الاسلام مظفر سالاری و منتشرشده توسط انتشارات کتابستان
معرفت، حکایت دلدادگی جوانی سنی‌مذهب به نام هاشم و دختری شیعه‌مذهب به نام ریحانه
است که در شهر تاریخی حله در عراق رقم می‌خورد

داستان «رویای نیمه‌شب» نه‌تنها یک عاشقانه‌ی پرشور است، بلکه با ظرافت به موضوع وحدت
میان مذاهب اسلامی می‌پردازد. هاشم، جوانی پاک‌سرشت که نزد پدر بزرگ زرگرش بزرگ شده، در
مغازه‌ی او با ریحانه آشنا می‌شود. این دیدار جرقه‌ی عشقی آتشین را در دل او می‌زند، اما تفاوت
های مذهبی و موانع فرهنگی، راه وصال این دو را پر از فراز و نشیب‌های تلخ و شیرین می‌کند.
نویسنده با مهارت، عشق را به‌عنوان زبانی مشترک میان انسان‌ها نشان می‌دهد که می‌تواند پل
ارتباطی میان تفاوت‌ها باشد

این رمان با فضاسازی تاریخی و شخصیت‌پردازی قوی، خواننده را تا آخرین صفحه همراه خود می
کشد. «رویای نیمه‌شب» نه‌تنها داستانی عاشقانه، بلکه دعوتی است به تأمل در وحدت و همدلی
میان انسان‌ها، فارغ از تفاوت‌های مذهبی. پیشنهاد می‌کنیم این کتاب را بخوانید و در دنیای
پرماجرای هاشم و ریحانه غرق شوید

نشریه ساختمان 5 برای تکمیل کادر اجرایی و نویسندگی خود از تمام دانشجویان
مستعد و علاقه مند در زمینه طراحی نشریه و کاریکاتور ، نویسندگی ، اجرا ،
خبرنگاری ، دعوت به همکاری به عمل می آورد دانشجویان علاقه مند می توانند
برای اطلاعات بیش تر به آی دی زیرمراجعه کنند .

@Sakhteman5_Admin

